

diendus : et eo tantum casu resignari, et aperiri vestra accidente licentia eum patiemini, quo alia id genus Matrimonia describi oporteat, vel id sibi vindicet justitiae administrandae necessitas, vel demum quo aliquod documentum ab eo exposcant verum interesse habentes, quibus probationum aliunde petendarum non suppetit copia : sedulò tamen animadvententes, ut, re absoluta, denouo claudatur, et sigillis, ut antea, obsignetur. Fides, seu attestations clam celebrati Matrimonii à Parocho, vel Sacerdote, qui vices Parochi gessit, exarandæ, vobisque exhibendæ, transcribantur in dicto libro, prout jacent de verbo ad verbum à persona à vobis deputanda, qua apud omnes integratissimæ, probatique nominis luculentum habeat testimonium. Fides vero, et attestations ipsæ in secretiori loco sartæ, tectæque à vobis serventur.

Quòd si ex occulto hujusmodi Matrimonio prolem nasci contingat; eadem mundetur salutari aqua Baptismi in Ecclesia, in qua aliis infantibus hoc Sacramentum indistinctè confertur. Et quia ad operiendum clam initum Matrimonium facile est in libro baptizatorum nullam fieri mentionem parentum, et eorum nomina consultò reticeri, volumus, ac expressè mandamus, ut à patre baptizati, eoque defuncto, ab illius matre suscepta proles vobis denuncietur, dictaque denunciatio fiat ve' immediatè per parentes ipsos, vel per litteras eorum charactere exaratas, vel per fide dignam personam ab ipsis parentibus designatam, ut certò et clare vobis constet, quòd proles tali loco et tempore, vel reticitis, vel falso expressis nominibus Parentum, baptizata, est legitima, licet occulti Matrimonii fœdere procreata. Quæ sane omnia cum vobis immotuerint, ne illorum excidat memoria, in libro fideliter describentur ab eo, cui facta à vobis est potestas annotandi. Matrimonia occulte celebrata. Liber, in quem baptizatorum, ac utriusque parentis nomina referentur, quamvis distingui debeat ab altero Matrimoniorum, eadem tamen diligentia, iisdemque cautelis in Cancellaria Episcopali clausus, et sigillis obsignatus erit custodiendus, prout librum Matrimoniorum caute custodiri supra mandavimus.

Quia vero nonnulli deesse non possunt, qui proprie conscientiae vocibus obsurdescant, et nostris hisce mandatis parere negligunt; debita pœnaru[m] distinctione pro modo culpæ à vobis puniantur. Quinimum cùm satis nobis experientia compertum sit, in hujusmodi negotiis homines, in terram oculos declinantes ob humanos respectus, tardiores effici, et à recta agendi semita revocari; mandamus idcirco, Matrimonia occulta a vobis evulgari, et nota fieri, si certò vobis constituerit, ex aliquo Matrimonio occulto procreatam fuisse sobolem, et baptizatam suppressis parentum nominibus, nulla prestita vobis notitia, ut par erat, ab illius parentibus intra triginta dies à nativitate numerandos.

Ne autem contumaces, et inobedientes, violatæ fidei, proditique secreti Pastores suos insimulent; sedulò à vobis curandum est, ut à Parocho, vel alio Sacerdote pro secreta celebratione

Matrimonii à vobis deputando, conjuges clare, et aperte meantur, ea lege, et pacto illis permitti secreti Matrimonii celebrationem, ut soboles inde procreanda non solùm regeneretur sacro Baptismate, sed post Baptisma denuncietur Episcopo cum nota loci, et temporis administrati Sacramenti, ac sincera indicatione parentum, à quibus ortum habuit, quemadmodum supra præmissum est: alioquin Matrimonium licet contractum data per Episcopum secreti fide, in lucem proferetur in gratiam filiorum, et ad propulsandam ab illis gravem, nulloque pacto ferendam jacturam. Volumus denique, ac mandamus fidem, seu attestations Matrimonii clam initi, et sobolis ex eo procreatæ, excerptas ex dictis libris, modo, quo dictum est, apud vos caute custodiendis, tantam promereri fidem, quantam sibi alii libri Parochiales Baptismatis, et Matrimonii vindicare consueverunt.

Hæc à vobis, Ven. Fratres, in hac temporum calamitate observari enixè præcipimus ad, communem animarum salutem, et ad præsidium ecclesiasticae disciplinae, propter invalescentem hominum malitiam nova semper detimenta vel patientis, vel reformidantis. Cæterum nostris hisce Litteris sublata nolumus ea validiora remedia, quæ huic malo, in diem ingruenti, consona dignoscet prudentia vestra, ad pastorale officium cumulate obeundum. Vobis interea paternæ charitatis et benevolentiae testem Apostolicam Benedictionem impertimus.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem die 17 Novembris 1741. Pontificatus nostri anno secundo.

CAPUT II.

DECRETUM I.

Contra sollicitantes, et complices peccati turpis.

Sacramentum Pœnitentiæ, quam secundam post naufragium deperditæ gratiæ tabulam sancti Patres aptè nuncupârunt, nos licet immerentes ad universi Dominici Gregis curam superna dispositione votati, omne studium et pastoralem sollicititudinem adhibere tenemur, ne, quod post amissam Baptismi innocentiam datum est divina benignitate perfugium, per dæmonum fraudem, et hominum Dei beneficii perverse utentium malitiam, naufragis, ac misericordia peccatoribus luctuosum evadat exitium; et quod in salutem et curationem animarum à Deo, qui dives est in misericordia, institutum est, execrabilis scelerorum quorundam Sacerdotum improbitate in earum perniciem, atque interitum vertatur.

Dudum quidem à fel. rec. Gregorio Papa XV. Prædecessore nostro per suas litteras in forma Brevia sub datum Romæ apud S. Mariam Majorem die XXX. Augusti MDCXXII. Pontificatus sui anno secundo, sapienter provisum fuit contra quoscumque Sacerdotes audiendis Confessionibus deputatos, ad turpia, et inhonesta sollicitantes : et deinceps successivis tem-

poribus ad earum litterarum interpretationem, ac declarationem plura subinde à Congregatione Vener. Fratrum nostrorum S. R. E. Cardinalium sub die XI mensis Februarii anno Domini MDCLXI. prodierunt decreta, et à rec. mem. Alexandro PP. VII. pariter Prædecessore nostro in Congregatione Generali die 24 Septembr. MDCLXV. coram eo habita, inter alias ab evangelica veritate et sanctorum Patrum doctrina alienas, et dissonas propositiones, sexta videlicet et septima, huc revocandæ, damnatae, et prohibite fuerunt. Nos itaque maturè pendentes, quanti momenti sit ad æternam animarum salutem ea ubique exacte observari, et quanti ad infirmas oves curandas et decorum S. Ecclesiæ Dei retinendum intersit, ne aliqui Sacerdotes Pœnitentiae Sacramento nefariè abutentes pœnitentibus pro curatione vulnus, pro pane lapidem, pro pisce serpentem, pro medicina venenum porrigit; sed animo secum recolentes, se a Christo Domino Præsides, et Judices animarum constitutos, ea sanctitate, quæ sublimitati, ac dignitati muneris convenit, tam venerandum Sacramentum administrent: motu proprio, et ex certa scientia, ac matura deliberatione nostra prefatas litteras hujusmodi, ac omnia, et singula decreta prædicta ad illarum interpretationem, et declarationem emanata Apostolica auctoritate tenore præsentium approbamus, et confirmamus, illisque omnibus, et singulis inviolabilis Apostolicae firmitatis robur adjicimus; atque etiam, quatenus opus sit, denuo committimus, et mandamus omnibus locorum Ordinariis omnium Regnum, Provinciarum, civitatum, dominiorum, et locorum universi orbis Christiani in suis respectivè Diocesis, ut diligenter, omnique humano respectu postposito, inquirant, et procedant contra omnes, et singulos Sacerdotes, tam sacerulares, quam regulares quomodolibet exemptos, ac Sede Apostolicæ immediate subjectos, quoruncumque Ordinum, Institutorum, Societatum, et Congregationum, et cujuscumque dignitatis, et præeminentiæ, aut quovis Privilegio, et indulto munitos, « qui aliquem pœnitentem, quæcumque persona illa sit, vel in actu Sacramentalis Confessionis, vel ante, vel immediate post Confessionem, vel occasione, aut prætextu Confessionis, vel etiam extra occasionem Confessionis in Confessionali sive in alio loco ad Confessiones audiendas destinato, aut electo simulatione audiendi ibidem Confessionem, ad in honesta et turpia sollicitare, vel provocare, sive verbis, sive signis, sive nutibus, sive tactu, sive per scripturam, aut tunc, aut post legendam tentaverint, aut cum eis illicitos et in honestos sermones, vel tractatus temerario ausu habuerint: » et quos in aliquo ex hujusmodi nefariis excessibus culpabiles repererint, in eos pro criminum qualitate et circumstantiis severè animadvertiscant per condignas pœnas juxta memoratam Gregorii Prædecessoris nostri Constitutionem, quam hic de verbo ad verbum pro inserta haberi volumus: dantes etiam, si opus sit, et rursus concedentes facultatem, ne delictum tam enorme, et Ecclesiæ Dei injuriosum remaneat ob probatio-

num defectum impunitum, jam aliás in præfata Constitutione tributam procedendi cum testibus etiam singularibus, dummodo præsumptiones, indicia, et alia administracula concurrant.

« Meminerint præterea omnes, et singuli Sacerdotes ad Confessiones audiendas constituti, teneri se, ac obligari suos pœnitentes, quos noverint fuisse ab aliis, ut supra, sollicitatos, sedulò monere juxta occurrentium casuum circumstantias de obligatione denunciandi locorum Ordinariis prædictis, personam, quæ sollicitationem commiserit, etiamsi Sacerdos sit, qui jurisdictione ad absolutionem validè impertiendam caret, aut sollicitatio inter Confessarium, et pœnitentem mutua fuerit, sive sollicitationi pœnitens consenserit, sive consensum munimè præstiterit, vel longum tempus post ipsam sollicitationem jam effluxerit, aut sollicitatio à Confessario, non pro se ipso, sed pro alia persona peracta fuerit. Caveant insuper diligenter Confessarii, ne pœnitentibus, quos noverint jam ab alio sollicitatos, Sacramentalē absolutionem impertiant, nisi priùs denunciationem prædictam ad effectum perducentes delinquentem indicaverint competenti Judici, vel saltem se, cum primum poterunt, delatuos spondeant, ac promittant.

« Et quoniam improbi quidam homines reperiuntur, qui vel odio, vel ira, vel alia indigna causa commoti, aliorum impiis suasionibus aut promissis, aut blanditiis, aut minis, aut alio quovis modo incitati, tremendo Dei judicio posthabito, et Ecclesiæ auctoritate contempta, innoxios Sacerdotes apud ecclesiasticos Judices falsò sollicitationis insimulant: ut igitur tam nefaria audacia, et tam detestabile facinus metu magnitudinis pœnæ coercentur, quæcumque persona, quæ execrabilis hujusmodi flagitio se inquinaverit, vel per seipsum innocentes Confessarios impie calumniando, vel sceleste procurando, ut id ab aliis fiat, à quocumque Sacerdote quovis privilegio, auctoritate, et dignitate munito, præterquam a nobis, nostrisque successoribus, nisi in fine vitæ, et excepto mortis articulo, spe absolutio nis obtinendæ, quam nobis, et successoribus prædictis reservamus, perpetuò caret. »

Demum magnopere cupientes à Sacerdotalis Judicii, et Sacri tribunalis sanctitate omnem turpitudinem occasionem, et Sacramentorum contemptum, et Ecclesiæ injuriam longè suminovere et tam exitiosa hujusmodi mala prorsus eliminare, et quantum in Domino possimus, animarum periculis occurrere, quas sacrilegi quidam dæmonis potius, quam Dei ministri, loco eas per Sacramentum Creatori suo, ac nostro reconciliandi, « majori peccatorum mole onerantes in profundum iniquitatis barathrum nefariè submergent, nonnullorum Venerabilium Fratrum nostrorum S. R. E. Cardinalium et aliquorum in Theologia Magistrorum consilio desuper adhibito, accedentibus quoque iteratis plurium Episcoporum supplicationibus, hac nostra in perpetuum valitura sanctione, quemadmodum à pluribus Episcopis per Synodales suas Constitutiones jam factum esse novi-

mus, omnibus et singulis Sacerdotibus, tam secularibus quam regularibus cuiuscumque Ordinis ac dignitatis, tametsi aliquin ad Confessiones excipendas approbatis et quovis Privilegio et indulto, etiam speciali expressione, et specialissima nota, et mentione digna suffultis, Auctoritate Apostolica, et nostrae potestatis plenitudine interdicimus, et prohibemus, ne aliquis eorum extra casum extremae necessitatis, nimis in ipsius mortis articulo, et deficiente tunc quocumque alio Sacerdote, qui Confessarii munus obire possit, Confessionem Sacramentalem personae complicis in peccato turpi atque in honesto contra sextum Decalogi praeceptum commisso excipere audeat, sublata propterea illi ipsi quacumque auctoritate, et jurisdictione ad qualemcumque personam ab hujusmodi culpa absolvendam, adeo quidem, ut absolutio, si quam impertierit, nulla, atque irrita omnino sit, tanquam impertia a Sacerdote, qui jurisdictione, ac facultate ad validē absolvendum necessaria privatus existit, quam ei, per praesentes has nostras, adimere intendimus: et nihilominus si quis Confessarius secus facere ausus fuerit, majoris quoque excommunicationis pœnam, à qua absolvendi potestatem nobis solis, nostrisque successoribus dumtaxat reservamus, ipso facio incurrat. Declarantes etiam, et decernentes, quod nec etiam in vim cuiuscumque Jubilæi, aut etiam Bullæ, que appellatur Cruciate sanctæ, aut alterius cuiuslibet Indulti, Confessionem dicti complicis hujusmodi quisquam valeat excipere, eique Sacramentalem absolutionem elargiri; cum ad hunc effectum, et in hoc casu nullus Confessarius, utpote qui in hujusmodi peccati, et penitentis genere, jurisdictione, ut præfertur, careat, et absolvendi facultate a nobis privatus existat, habendus sit pro Confessario legitimo, et approbato. Non obstantibus Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, præsertim, quæ nuncupantur Cruciatæ sanctæ, vel Jubilæi universalis, et plenarii, necnon quibusvis Ecclesiarum, et Monasteriorum, et Ordinum quorumlibet, quorum ipsi Sacerdotes fuerint, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis et consuetudinibus, privilegiis quoque, Indultis, et Litteris Apostolicis sub quibuscumque tenoribus, et formis, ac cum quibusvis clausulis, et decretis, etiam motu proprio, aut alias quomodolibet concessis, etiam iteratis vicibus approbatis, et innovatis, quibus omnibus, eorum tenores præsentibus pro expressis habentes hac vice dumtaxat specialiter, et expresse derogamus, ceterisque contrariis quibuscumque.

Volumus demum, ac præcipimus, ut omnes locorum Ordinarii, tam praesentes, quam futuri pro tempore existentes, in approbatione Confessoriorum, tam prædictam Constitutionem Gregorii Prædecessoris nostri, quam præsentem hanc nostram ab omnibus Sacerdotibus approbandis attente legi, et accuratè observari curent, moneantque eos in Domino, atquehortentur, ut sacrum Ministerium ipsorum fidei commissum summa animi

innocentia, morum puritate, judicij integritate peragant, exhibeantque semetipsos, ut Ministros Christi, et dispensatores Mysteriorum Dei. Memores præterea sint, se locum tenere, ac vices obire summi, atque æterni Sacerdotis, qui Sanctus, innocens, impollutus per Spiritum Sanctum semelipsum obtulit immaculatum Deo, ut emundaret conscientiam nostram ab operibus mortuis ad serviendum Deo viventi. Sedulò igitur studeant, diligenterque caveant, ne quærantibus, et pulsantibus eorum culpa cœlum claudatur, ne desperitæ oves ad ovile dominicum redire properantes eorum manibus ferarum dentibus dilaniandæ tradantur, ne prodigi filii egentes, et saucii, ad cœlestem Patrem revertentes, nefaria eorum improbitate gravioribus peccatorum vulneribus, dum adhuc in via sunt, confodiantur.

Ut autem praesentes Litteræ ad omnium notitiam facilius deviant, et nemo illarum ignorantiam allegare valeat, volumus illas, seu earum exempla ad valvas Ecclesiæ Lateranensis, et Basilicæ Principis Apostolorum, nec non Cancelleriae Apostolicæ, Curiaque Generalis in Monte Citorio, ac in Acie Campi Floræ de Urbe, ut moris est, affigi, et publicari, sicque publicatas, et affixas omnes, et singulos, quos illæ concernunt, perinde arctare, et affigere, ac si unicuique eorum nominatim, et personaliter intimata fuissent: utque ipsarum præsentium Litterarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, et sigillo alicujus personæ in ecclesiastica dignitate constitutæ munitis eadem prorsus fides tam in iudicio, quam extra illud, ubique adhibeat, quæ ipsis præsentibus adhiberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hanc nostræ voluntatis, sanctionis, præcepti, mandati, et derogationis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumperit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursum. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadragesimo primo, Kal. Junii Pontificatus nostri anno primo.

DECRETUM II.

Contra eosdem complices etc.

Apostolici munera partes in procuranda præcipue rerum sacrarum pura illibataque penitus administratione versari debere probè intelligentes, non modò, et assiduis hortationibus, et justa, ubi res postulat, legum severitate, ut ab Ecclesiasticis quibusque Ministris sanctæ tractentur, quantum cum Domino possimus, providere studemus; verum etiam leges ipsas, ne forte sinistris interpretationibus in alterutram extremam partem, aut immoderati rigoris, aut detestabilis laxitatis perperam detorqueant, opportunè communire ac roborare pro earundem tuendo vigore, cum occasio poposcerit, non prætermittimus.

Sanè cùm nos alias per quamdam nostram Constitutionem, cuius initium est, *Sacramentum pœnitentiæ*, anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadragesimo primo Kal. Junii Pontificatus nostri anno primo editam, omnibus, et singulis Sacerdotibus tam saceriaribus, quam reguliaribus interdiximus, et prohibuerimus, « ne aliquis eorum, extra casum extremæ necessitatitatis, nimirum in ipsis morti articulo, et deficiente tunc quocumque alio Sacerdote, qui Confessarii munus obire possit. » Confessionem Sacramentalem personæ complicis in peccato turpi atque in honesto, contra sextum Decalogi præceptum commiso, excipere auderet; ita ut absolutio, si quam impertivisset, nulla, atque irrita omnino esset, tanquam impertita à Sacerdote, qui jurisdictione et facultate, ad validè absolvenduni necessaria, ipsis per nos vigore ejusdem Constitutionis adempta, privatus existet, et alias prout in memorata Constitutione, cuius tenorem præsentibus pro plene et sufficienter expresso et inserto haberet volumus, uberior dicitur contineri. Cùm nos subinde super ea dictæ Constitutionis parte, que mortis articulum respicit, dubitationes quasdam exortas fuisse acceperimus, quarum resolutionem privato cujusque judicio relinquendam minimè existimamus, ne lex incertis conjecturis, et opinioribus jactata in sensu a mente nostra alienos forsitan distrahat, ejusque vigor paulatim langueat, atque enervetur: hinc est, quod nos omnem dubitandi rationem, quantum cum Domino possumus, de medio auferre cupientes, motu proprio, ac ex certa scientia, et matura deliberatione nostris, deque Apostolicæ potestatis plenitudine memoratam Constitutionem nostram cum omnibus, et singulis in ea contentis tenore præsentium, quatenus opus sit, confirmamus, illamque integræ, penitus, et omnino, atque ab illis, ad quos spectat, et pro tempore quandocumque spectabit, inviolabiliter, et inconcussè observari præcipimus, et mandamus. Præterea habita super his cum Venerabili Fratre nostro Vincentio Episcopo Prænestino sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinali Petru nuncupato, Pœnitentiario nostro majori, ac dilectis filiis Officii Pœnitentiariæ Apostolicæ Ministris, qui rem jussu nostro mature perpenderunt, deliberatione, motu, scientia, et potestatis plenitudine paribus, edicimus, ac declaramus eadem « Constitutione singulis, ut supra, Sacerdotibus, quemadmodum interdictum non est in mortis articulo personam in prædicto turpi peccato complicem confidentem audire, atque ab hujusmodi quoque culpa rite contritam absolvere, deficiente tunc quocumque alio Sacerdote, qui Confessarii munus obire possit, ita interdici re ipsa, et prohiberi prædicto modo tunc audire, et absolvere, ut si alius aliquis Sacerdos non defuerit, etiamsi forte iste aliis simplex tantummodo Sacerdos fuerit, sive alias ad confessiones audiendas non approbatus, possit nihilominus ipse Sacerdos simplex confessionem excipere ac absolutionem impertiri. Porro, si casus urgentis qualitas, et concurrentes circumstantiae, quæ vitari non possint, ejusmodi fuerint, ut

» alius Sacerdos ad audiendam constitutæ in dicto articulo personæ confessionem vocari, aut accedere sine gravi aliqua exortura infamia, vel scandalo nequeat, tunc alium Sacerdotem perinde haberi, censeriique posse, ac si revera abesset, atque deficeret: ac proinde in eo rerum statu non prohiberi socio criminis Sacerdoti absolutionem pœnitenti ab eo quoque criminis impertiri. Sciat autem complex ejusmodi Sacerdos, et serio animadverta, fore se re ipsa coram Deo, qui irrideri non potest, reum gravis adversus prædictam nostram Constitutionem inobedientiæ, latisque in ea pœnis obnoxium, si prædictæ infamia, aut scandali pericula sibi ultra ipse configat, ubi non sunt: imò intelligat, teneri se graviter hujusmodi pericula, quantum in se erit, anteverttere, vel removere opportunitas adhibitis mediis, unde fiat, ut alteri cuivis Sacerdoti locus pateat illius confessionis absque ullius infamia, vel scandalo audiendæ. Ita enim ipsum teneri vigore memorata nostræ Constitutionis declaramus, et nunc quoque ita ipsi facendum esse districtè mandamus, et præcipimus. Quod si idem Sacerdos aut quovis modo sese nulla gravi necessitate compulsus ingesserit, aut ubi infamia, vel scandali periculum timerit, si alterius Sacerdotis opera requirenda sit, ipse ad id periculum avertendum congrua media adhibere de industria neglexerit, atque ita personæ in dicto crimine complicis, eoque in articulo, ut præfertur, constitutæ Sacramentalem confessionem nem excipere, ab eoque crimine absolutionem largiri nulla, sicut præmititur, necessaria causa cogente præsumpsit, quamvis hujusmodi absolutio valida futura sit, dummodo ex parte penitentis dispositiones à Christo Domino ad Sacramenti pœnitentiæ valorem requisitæ non defuerint (non intendimus enim pro formidando mortis articulo eidem Sacerdoti, quantumvis indigno, necessariam jurisdictionem auferre, ne hac ipsa occasione aliquis pereat): nihilominus Sacerdos ipse violatæ ausu ejusmodi temerario legis pœnas nequaquam effugiet, ac propterea latam in dicta Constitutione majorem excommunicationem, eodemque plane modo, quo ibidem decernitur, nobis, et huic sanctæ Sedi reservatam incurret, prout illum eo ipso incurrire declaramus, volumus, atque statuimus. Non tantibus omnibus, et singulis illis, quæ in præfata nostra Constitutione voluimus non obstare, ceterisque contrariai quibuscumque. » Volumus autem, ut earundem præsentium Litterarum transumptis, seu exemplis etiam impressis manu aliquius Notarii publici subscriptis, et sigillo personæ in ecclesiastica dignitate constitutæ munitis eadem prorsus fides in judicio, et extra illud ubique locorum habeatur, quæ haberetur ipsis præsentibus si forent exhibitæ, vel ostensæ. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub annulo Piscatoris, die octava Februarii, anno millesimo septingentesimo quadragesimo quinto, Pontificatus nostri anno quinto.

DECRETUM III.

Contra sollicitantes, et Sacrificio Missæ abutentes.

In Generali Congregatione sanctæ Romanæ et universalis Inquisitionis habita in Palatio Apostolico Quirinali coram Sanctissimo Domino nostro Domino BENEDICTO Divina Providentia Papa XIV, et Eminentiss. ac Reverendis. DD. S. R. E. Cardinalibus adversus hæreticam pravitatem Inquisitoribus Generibus à Sancta Sede Apostolica specialiter deputatis.

Sanctissimus Dominus noster sollicitò animadvertens, quām grave sit delictum illorum perditorum hominum, qui sacrosanto Missæ Sacrificio, ac salutaris pœnitentia Sacramento, ad animarum reparationem à Christo Domino institutis, in illarum perniciem et damnationem abutuntur « decrevit, quod in posterum » Sacerdotes tam sacerulares, quām regulares cujuscumque Ordinis, Instituti, Congregationis, et Societatis etiam de necessitate exprimendæ, vel in actu Sacramentalis Confessionis sive illius occasione, aut prætextu, ad turpia sollicitantes, vel Sacrificio Missæ abutentes ad sortilegia, præter poenas Jure, et Apostolicis Constitutionibus, et signanter San. Mem. Sixti V. et Gregorii XV. contra eosdem infilias perpetuam etiam inhabilitationem incurant ad præfati Sacrificii celebrationem; » quōdque ejusmodi Decretum significetur singulis cujuscumque Ordinis Superioribus, ac Praepositis, ad hoc, ut de illo, sicuti et de prædictis, aliisque Summorum Pontificum Constitutionibus juxta præscriptum in generali Decreto supremæ Inquisitionis die 15 Decembris 1633 semel saltem in anno, id est Feria sexta post octavam Assumptionis Beatae Mariæ Virginis in publica Mensa, vel in Capitulo ad hoc specialiter convocato, ac insuper in quocumque Generali, vel Provinciali Capitulo, vel alio quovis nomine nuncupato Capitulari congressu suos subditos, ac Religiosos commonendos eurent, ejusdemque commonitionis coram supra Congregatione juratum testimonium exhibeant.

DECRETUM IV.

Contra Confessarios exquirentes nomen Complicis.

Ubi primùm de perversa quadam et absurdâ praxi in Sacramento pœnitentiæ administrando apud nonnullos Confessarios in Portugallia et Algarbiorum Regnis introduci cœpta, non sine animi nostri dolore, nuntium accepimus non leví aliquo incerto que rumore ad nos perlatum, sed ita gravibus, solidisque fundamentis innixum, ut prudentem omnino fidem de periculi cum veritate, tum magnitudine facerent; prætermittere non potuimus, quin continuò datis ad Venerabiles Fratres eorumdem Regnum ac Ditionum Archiepiscopos et Episcopos Apostolicis nostris Litteris, remedium nascenti malo quam promptissimè adhiberemus. Earum vero Litterarum die septima mensis Julii superioris anni

millesimi septingentesimi quadragesimi quinti editarum, quas præsenti huic nostræ Constitutioni inserendas existimamus, hic tenor erat.

« Suprema omnium Ecclesiarum sollicitudo, et divina Jesu Christi omnium Pastorum Principis, cuius vices plane immentes gerimus, charitas assidue urget nos, ut pro commissa divinitus imbecillitatì nostræ universi Dominicī gregis cura semper ad vigilantes, periculis animarum, sicubi forte superimpenderint, per omnes Christiani Orbis populos ac nationes opportunè, quantumcum Domino possumus, occurramus, atque iis præcipue Regnis, et locis peculiari quodam Apostolicæ nostræ charitatis studio, auctoritatisque providentia consulamus, in quibus cū fides, religio, pietas quām maximè floreant, calidus humani generis hostis nocere fidelibus dum aperto bello desperat, per insidias molitur, in Angelum scilicet sese lucis transfigurans, et ementia boni specie incautis illudens, qua ex arte non minora sepe animarum detrimenta, quām ex agressione manifesta, esse proventura nequissimus veterator confidit. In harum autem fraudum numero computamus, quod in florētissimis Portugallia, et Algarbiorum Regnis et ditionibus, quibus vos Antistites summa cum Sacerdotialis virtutis vestræ commendatione præsidetis, et quibus pro singulari erga Catholicam Ecclesiam, atque Apostolicam hanc sanctam Sedem observantia merita debentur laudes, nuper evenisse non sine ingenti animi nostri dolore cognovimus. » Pervenit enim haud ita pridem ad aures nostras, nonnullos istarum partium Confessarios falsa zeli imagine seduci se passos, sed à zelo secundum scientiam longè aberrantes, perversam quandam, et perniciosam praxim in audiendis Christi fidelium confessionibus, et in saluberrimo pœnitentia Sacramento administrando, invehere atque introducere cœpisse; ut videlicet, si fortè in pœnitentes incidissent socium criminis habentes, ab iisdem pœnitentibus socii hujusmodi, seu complicis nomen passim exquirerent; atque ad illud sibi revelandum non inducere modo suadendo conarentur; sed, quod detestabilius est, denuntiata quoque, nisi revelarent, absolutionis Sacramentalis negatione, prorsus adigerent, atque compellerent: imò etiam complicis ejusdem nedum nomen, sed habitationis insuper locum sibi exigenter designari. « Quam illi quidem intolerandam imprudentiam tum procurandæ complicis correctionis aliorumque bonorum colligendorum specioso prætextu colorare, tum emendicatis quibusdam Doctorum opinionibus defendere non dubitarent; cum revera opiniones hujusmodi vel falsas, et erroneas sequendo, vel veras, et sanas male applicando, perniciem tam suis, quām pœnitentium animabus consicerent; ac sese præterea plurium gravium damnorum, quæ inde facile consecutura fore prævidere debuerant, reos coram Deo æterno judice constituerent. Et verò jam seuta fuisse multa ejusmodi damna infelici experientia compertum est: nec fieri potuit, quin ea de causa, et oblocutiones, et scandala, et

» non Ministrorum tantum, sed sacri etiam ipsius ministerii
 » odium, et animorum ingens conturbatio in populo fideli exorta
 » sint. Tristia nos haec nuncia cum accepimus, simul audivimus,
 » contra exitialem hujusmodi abusum protinus justa indignatione
 » pro munere suo commotos fuisse dilectos Filios nostros S. R. E.
 » Cardinales Nunum à Cunha in iisdem Portugalliae, et Algar-
 » biorum Regnis Generalem Inquisitorem, et Thomam de Al-
 » meyda Patriarcham Lisbonensem, atque utrumque sollicitè
 » gliscenti malo compescendo, atque etiam eradicando allaberasse.
 » Nos autem, ne in tam gravi animarum discrimine via ex parte
 » Apostolico nostro Ministerio deesse videamur, neve mentem hac
 » super re nostram apud vos obscuram et ambiguam esse sina-
 » mus; notum vobis esse volumus, memoratam superius praxim
 penitus reprobadam esse, eamdemque à nobis per præsentes
 nostras in forma Brevis Litteras reprobari, atque damnari, tan-
 quam scandalosam, et perniciosa, ac tam famæ proximorum,
 quam ipsi etiam Sacramento injuriosam, tendenteque ad sacro-
 sancti sigilli Sacramentalis violationem, atque ab ejusdem pœni-
 tentiæ Sacramenti tantopere proficuo, et necessario usu fideles
 abalienantem. « Eapropter, Venerabiles Fratres, quanquam de
 » pastorali vestra vigilancia nihil est, quod dubitemus: supremi
 » tamen offici quoque nostri esse censemus, alacritatem ipsam
 » vestram hac Mensis nostræ aperta significatione, et Apostolicis
 » insuper hortationibus nostris intentius acuere, et excitare, ut
 » pro se quisque vestrum opportunioribus, quascumque prudentia
 » suggesterit, initis rationibus, et efficacioribus quibusque juris
 » remedii, quoad opus fuerit, contra delinquentes Ministros
 » adhibitis, noxiā hujusmodi novitatem strenue insectemini,
 » ac pene nascentem opprimatis, neque patiāmini traditis curæ
 » vestræ oīibus ibi offendiculum parari, ubi salus à Christo po-
 » sita est, ab eoque divinæ misericordiæ fonte illas averti, ac de-
 » terri, ad quem ab eodem Redemptore nostro ad abluendas,
 » dealandasque in sanguine suo animas amantissimè invitantur.
 » Interea, dum à zelo vestro, ac prudentia luculentiora nobis certò
 » pollicemur vestræ pietatis et observantiae argumenta, Aposto-
 » licam Benedictionem cum uberrima cœlestium charismatum
 » copia conjunctam vobis, Venerabiles Fratres, ex animo imper-
 » timur. Volumus autem, ut præsentium transumptis, sive exem-
 » plis, etiam impressis, manu alicuius Notarii publici subscriptis,
 » et sigillo personæ in dignitate ecclesiastica constitutæ munitis,
 » eadem prorsus ubique fides adhibeatur, que præsentibus adhi-
 » beretur, et adhiberi posset, si forent exhibitæ, vel ostensæ.
 » Datum Romæ apud sanctam Mariam Majorem sub annulo
 » Piscatoris die VII mensis Julii MDCCXLV, Pontificatus nos-
 » tri anno quinto. Cajetanus Amatus. »

Has porro nos Litteras in forma Brevis tunc datas iterum præ-
 sentibus nostris confirmamus, et roboramus, easque ab omnibus
 et singulis fideliter, exactèque observari injungimus, atque præ-
 cipimus.

« Statuentes insuper, ac decernentes, ut quicumque cujusvis
 » statū, gradū, conditionis, dignitatis, et ordinis, etiam speciali
 » et individua, ad effectum ut hisce nostris præsentibus com-
 » prehendantur, mentione et expressione digni, ausus in posterum
 » fuerit docere licitam esse hujusmodi praxim, prout ea in relato
 » nostro Brevi exponitur ac reprobatur, vel scribere, aut loqui
 » præsumperit in ejusdem damnatae praxis defensionem; vel ea,
 » que in dicto Brevi contra eamdem praxim decreta sunt, im-
 » pugnare, aut in alienos sensus temere detorquere, seu inter-
 » pretari, incident ipso facto in excommunicationem, à qua non
 » possit, præterquam in articulo mortis, ab alio, quacumque
 » etiam dignitate fulgente, vel auctoritate suffulto. nisi à nobis,
 » vel à pro tempore existente Romano Pontifice, absolví. »

Et quia non modo cavendum est, ut, quæ sunt à nobis in
 præinsertis Litteris decreta, ab omni impugnatione, contradic-
 tione, pravaque interpretatione salva sint, et immunia, verum
 etiam, ne quis in Sacramenti Pœnitentiae administratione ab
 eorum omnimoda observantia unquam recedat; idcirco omnibus
 et singulis Confessariis utriusque Cleri tam sacerularis, quam regu-
 laris, quantumvis exempti, et quacumque speciali et expressa
 mentione alias fortasse nominandi, graviter et districtè, divini
 interminatione judicii, atque in virtute sanctæ obedientiæ, pro-
 hibemus, « ne conformiter ad prædictam reprobatam praxim
 » pœnitentes, qui peccatum, seu crimen aliquod, cuius socium,
 » aut socios habuerint, ipsis in Tribunalis Pœnitentiae confiteantur,
 » interrogare presumant de nomine socii, seu complicis, loco
 » habitationis, vel aliis hujusmodi adjunctis, sive circumstantiis,
 » expressionem, magisque individuam ejusdem complicis mani-
 » festationem conceruentibus; eidem pœnitenti, si manifestare
 » renuerit, Sacramentalem absolutionem denegando: alioquin
 » noverint sese, ultra peccati lethalis incursum, suspensioni ab
 » officio audiendarum confessionum, aliisque etiam gravioribus
 » pœnis fore subjiciendos. »

Præterea quoniam contra damnum hujusmodi exitialem
 abusum, ne cum animarum perniciose radices agat, necesse duci-
 mus modum, ac formam etiam in foro externo procedendi, et
 ultrices adversus reos pœnas imponendi, statuere, atque ordinare;
 omnesque super hoc exorituras, vel etiam jam exortas disse-
 siones componere, et penitus amputare; volumus, decernimus,
 ac declaramus, « quod docentes, ut supra, licitam esse praxim à
 » nobis jam reprobatam, vel in ejusdem praxis defensionem
 » scribentes, aut loquentes, vel ejusdem reprobationem in me-
 » morato nostro Brevi contentam impugnantes, aut perverse
 » interpretantes, in Officio sanctæ Inquisitionis prædictorum
 » Regnorum atque ditionum severè puniantur, et contra eos, et
 » eorum quemlibet in eodem Officio procedatur, non minus ac
 » contra illos ibidem procedi solet, qui asserunt, tradunt, tuentur
 » opiniones scandalosas, perniciosas, et uti tales à Sede Aposto-
 » lica rejectas, et condemnatas.

« Similiter in eodem Officio procedendum erit et procedi volumus ac statuimus contra Confessarios quoque, ut supra delinquentes, ac de nomine complicis poenitentem interrogantes, eidemque poenitenti, nisi illud sibi manifestet, absolutionem denegantes. Dummodo tamen hujusmodi interrogandi, ac denegandi actus talibus circumstantiis conjunctus sit, ac con vestitus, quæ sic agentem Confessarium de adhæsione ad prædictam reprobatam præxim, tamquam ad licitam, vel alio quovis modo de prava credulitate suspectum reddant.»

Itaque contra prædictos omnes et singulos delinquentes tam sacerdtales, quam quorumvis etiam quomodolibet exemptorum, ac sedi Apostolicæ immediatè subjectorum Ordinum, Institutorum, Societatum, et Congregationum Regulares, cujuscumque dignitatis, ac præminentiae, aut quovis privilegio muniti existant, et quorum specialis et nominatum mentio facienda sit, prædictorum regnorum, ac ditionum Inquisidores, potestate à nobis tradita, et quatenus opus sit, præsentium tenore de novo concessa, prout in causis fidei, juxta sacrorum Canonum formam, nec non sancti Officii Inquisitionis hujusmodi constitutions, privilegia, consuetudines, et decreta, diligenter inquirant, et procedant, et quos in aliquo ex hujusmodi excessibus culpabiles repererint, in eos, pro criminum qualitate, et circumstantiis, suspensionis ab officio confessiones audiendi, vel etiam ab executione Ordinum, privationis Beneficiorum, Dignitatum, ac perpetuae inhabilitatis ad illa, nec non vocis activæ ac passivæ, si Regulares fuerint, aliasque pœnas decernant; omnes etiam, vel earum tantum aliquas, in perpetuum, vel ad tempus infligendo.

« Quicumque vero alium quemlibet aliquo ex supradictis modis delinquisse cogoverint, eum intra terminum dierum, in Edictis sancti Officii ejusmodi Inquisitionis præfigi solitum, eidem sancto Officio denunciare teneantur: alioquin pœnas non denunciantibus per eadem Edicta infligi consuetas incurvant. Verumtamen ab hujusmodi onere denunciandi justis de causis eximi volumus et eximimus personam ipsam poenitentem dumtaxat in causa propria, id est in casu, quod suum peccatum confitens, à Confessario adigatur ad sibi manifestandum non men complicis in eodem peccato: tunc enim poenitentem hujusmodi ab obligatione eundem Confessarium denunciandi liberamus. Sed quando aliunde, quam ex propria, ut dictum est, confessione, noverit Confessarium aliquo ex superiori enumeratis, et sancto Officio denunciandis modis delinquisse, tunc eum et ipse denunciare ex ista aliunde habita notitia teneatur. « Quod si Confessarii de complicis nomine perperam interrogantis, absolutionemque, ni sibi detegatur, denegantis actum contingat ejusmodi esse, ut, quamvis imprudens, et malus, simplex tamen quidam, et nudus actus fuerit, id est iis circumstantiis destitutus, quæ de prava credulitate, vel de mala adhæsione ad præxim in saepe dicto nostro Brevi reprobatam,

» tamquam ad licitam, eundem Confessarium suspectum redunt; tunc istiusmodi delictum, neque denuntiationis oneri, neque sancti Officii prædicti cognitioni subjectum erit; sed de illo cognoscere, atque in delinquentem Confessarium per pensionem ab audiendis confessionibus, vel alias canonicas et legitimas pœnas pro delicti modo animadvertere, ad locorum Ordinarios in sua cuiusque Diœcesi omnino spectabit.»

His igitur circa ordinem, formam, modumque contra ejusmodi delinquentes procedendi, ut præfertur, constitutis, ac suis unicuique Judici ecclesiastico juribus assignatis, et distributis; hanc nos deinceps regulam ab omnibus observari ac custodiri volimus, et mandamus, si quando talia delicta deprehendi contigerit, que tamen haud unquam posthac eventura in Domino confidimus, accedente insuper præclara inclytæ Lusitanæ nationis universæ erga Sedem Apostolicam observantia et obedientia, nec non eximia tum istius sanctæ Inquisitionis Officii, tum cuiusque loci Ordinariorum nunquam defutura vigilantia. Quapropter quæcumque alter, quam præsentibus nostris decrevimus et constituimus, sive in Edictis præfati Officii Inquisitionis, sive in quibuslibet quorumvis Ordinariorum mandatis, aut pastoralibus Litteris, vel decretis antehac statuta prodierunt, ea nos, quoniam post Apostolicam hanc à nobis propositam agendi, seu judicandi normam, minus necessaria fore censemus, desinere jam, et cessare, ac, veluti nunquam emanassent, omnem obligandi vim amittere, motu proprio et ex certa scientia, deque Apostolicæ potestatis plenitudine declaramus, statuimus, atque sancimus.

Decernentes easdem præinsertas, nec non præsentes nostras Litteras, et in eis contenta quæcumque, etiam ex eo, quod quicunque cuiusvis statū, gradū, ordinis, præminentiae, et dignitatis existant, seu alias speciali et individua mentione et expressione digni, in præmissis interesse habentes, seu habere quomodolibet prætententes, illis non consenserint, nec ad ea votati, citati, et auditii, neque causæ, propter quas tum præinsertæ, tum præsentes emanaverint, sufficienter adductæ, verificatae, et justificatae fuerint, aut ex alia qualibet etiam privilegiata causa, colore, prætextu, et capite, de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vito, seu intentionis nostræ, vel interesse habentium consensus, aliove quilibet defectu notari, impugnari, aut in controversiam vocari posse; sed ipsas præsentes, easdemque præfatas in forma Brevis Litteras, firmas, validas, et efficaces existere et fore; suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, et ab omnibus et singulis præmissis, ad quos spectat, seu pro tempore spectabit, exacte, et inviolabiliter observari.

Sicque et non aliter in præmissis censeri, atque ita per quicunque judices ordinarios et delegatos, etiam S. R. E. Cardinales, et contra hereticam pravitatem Generales Inquisidores, Legatos quoque de latere, et Apostolicæ Sedis Nuntios, aliosve quoslibet quacumque auctoritate, potestate, et præminentia fungentes et functuros, sublata eis et eorum culibet aliter judi-

candi et interpretandi facultate, judicari et definiri debere, ac irritum et inane, si secus super his à quoquam scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Non obstantibus quibusvis Apostolicis, et in Universalibus, sive Provincialibus, aut Synodalibus Concilii editis generalibus, sive specialibus Constitutionibus, et Ordinationibus, Editis quoque prædicti Inquisitionis Officii, et quorūcumque Ordinariorum, etiam Episcoporum et Metropolitanorum Mandatis, Litteris Pastoralibus, sive decretis, nec non ejusdem Officii, et quarūcumque Ecclesiarum etiam Episcopalium et Metropolitanarum, et quorūcumque Ordinum, Congregationum, Religionum, et Institutorum, etiam Societatis JESU, aliis quibusvis, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, stiliis, usibus, et consuetudinibus; privilegiis quoque, indultiis, et Litteris Apostolicis eidem Inquisitionis Officio, illiusque Inquisitoribus, Commissariis, aliisque Officialibus, etiam Ecclesiis, eorumque Prælatis, Ordinibus, Congregationibus, Institutis, Societatibus, illorumque Superioribus, et personis quibuslibet, sub quibusvis verborum tenoribus et formis, et cum quibuscumque etiam efficacissimis et insolitis derogationibus, clausiis, atque decretis, etiam motu, et Apostolicæ potestatis plenitudine similibus, seu ad quarūcumque personarum, etiam Regia, aliave qualibet mundana, vel ecclesiastica potestate fulgentium instantiam, vel alias quomodolibet in contrarium præmissorum concessis, confirmatis, et innovatis.

Quibus omnibus, et singulis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione, de illis, corumque totis tenoribus specialis et individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu quævis alia expressio habenda, aut alia exquisita forma ad hoc servanda fore, tenores prædictos pro sufficienter et de verbo ad verbum expressis et insertis, formaque hujusmodi pro plenè et exactè observatis habentes, ad præmissorum effectum, hac vice dumtaxat specialiter et expresse derogamus. Volumus autem, ut earumdem præsentium transumptis etc. Datum in Arce Gandulphi Albanensis Diœcesis anno Incarnationis Dominice millesimo septingentesimo quadragesimo sexto, quarto nonas Junii, Pontificalis nostri anno sexto.

DECRETUM V.

Super Oratoriis privatis.

Cum duo Nobiles Conjuges Diœcesis Marsicen, obtinuerint Sede Apostolica Indultum pro celebratione Missæ in privato sua domus Oratorio sic conceptum: «Diieete filii, et dilecta in Christo filia salutem, et Apostolicam Benedictionem. Spirituali consolationi vestræ, quantum cum Domino possumus, benignè consolere, vosque spiritualibus favoribus, et gratis prosequi voluntates, et vestrum singulares personas à quibusvis excommunicationis, suspensionis, et interdicti, aliquis ecclesiasticis

» sententiis, censuris, et poenis à jure, vel ab homine quavis occasione, vel causa latiis, si quibus, quomodolibet innodatæ existunt, ad effectum præsentium dumtaxat consequendum harum serie absolventes, et absolutas fore censes, supplicationibus vestro nomine nobis super hoc humiliter porrectis inclinati, vobis, qui (ut asseritis) locorum Gallichii, et Messanelli Marsicen., seu alterius Diœcesis jurisdictionem temporalem in illis, seu eorum altero exercentes, Baro, et Baromissa respective existitis, ut in privatis domorum vestræ habitationis i Civitate, et Diœcesi Marsicens. existent. Oratoriis ad hoc decenter muro extrexit, et ornatis, seu extruendis, et ornandis, ab omnibus domesticis usibus liberis, per Ordinarium loci prius visitandis, et approbadis, ac de ipsius Ordinarii licentia ejus arbitrio duratura, unam Missam pro unoquoque die, dummodo in eisdem dormibus celebrandi licentia, quæ adhuc duret, alteri concessa non fuerit, per quemcumque Sacerdotem ab eodem Ordinario approbatum sacerularem, seu de Superiorum suorum licentia regularē, sine tamen quorūcumque Jurium Parochialium præjudicio, ac Paschatis Resurrectionis, Pentecostes, et Nativitatis Domini Nostri Jesu Christi, aliquæ solemnioribus anni festis diebus exceptis, in vestra, ac natorum, consanguineorum, et affinum in eadem domo vobiscum insimul habitantium, familiæque et quoad Oratoria ruri existentia, etiam in hospitium nobilium, vestrorumque præsentia celebrari facere, liberè et licite possitis, et valeatis, ac vestrum quilibet possit, et valeat, auctoritate Apostolica tenore præsentium concedimus et indulgemus: non obstantibus Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, cæterisque contrariis quibuscumque. Volumus autem, quod familiares serviis vestris tempore dictæ Missæ actu non necessarii ibidem Missæ hujusmodi interessentes ab obligatione audiendi Missam in Ecclesia diebus festis de præcepto minime liberi censeantur. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub annulo Piscatoris die 12 Februarii 1740. » Cùmque exorta esset dubitatio, an ex vi hujusmodi indulti liceret Missam celebrare in privato Oratorio, etiam sine præsentia alterutrius ex dictis Conjugibus, in quos Indulti concessio directa erat, cui quidem dubitationi locum dedit opinio nonnullorum Doctorum pro affirmativa, et negativa respective sententia inter se certantium, sacra Congr. Concilii, ad quam hujus quæstionis resolutio delata fuit, de tertia Dec. 1740, censuit: NON LICERE; deinde verò Sanctissimus Dominus noster reprobata contraria Doctorum sententia, prædictam sacræ Congregationis resolutionem nedum approbavit, verum etiam præsenti Decreto publicè evulgendo voluit omnibus notum fieri, non posse vigore similis Indulti celebrari Missam in privatis Oratoriis, quando eidem Missæ actu non interest aliquis ex iis, quibus principaliter Indultum concessum est: Indultum vero principaliter concessum intelligi iis tantum, quibus Breve dirigitur, nimirum personis illis, quæ à tergo ejusdem Brevis proprio

nomine nuncupantur, adeo ut sine praesentia alicujus ex dictis personis minimè liceat Missæ Sacrificium peragi, etiamsi præsens sit aliquis sive ex filiis, sive ex consanguineis, sive ex affinibus, sive ex familiaribus, sive demum ex hospitibus nobilibus in eodem Brevi memoratis, quippe quibus nîl aliud per ejusmodi Brevia conceditur, quam quid unusquisque eorum (dummodo, quod attinet ad familiares, juxta clausulam iisdem Brevibus insertam, non sit ex illis actu necessariis) assistens Missæ, quæ celebratur in Oratorio privato in præsentia alicujus ex personis à tergo Brevis proprio nomine nuncupatis, satisfaciat obligationi audiendi Missam diebus festis de præcepto. Sublata igitur, et proscripta quamcumque minus germana interpretatione ejusmodi Brevium, et Indulctorum in contrarium hactenus facta, SANCTITAS SUA ita declaravit, et servari omnino mandavit, districtè præcipiens, ut omnes Episcopi, aliisque locorum Ordinarii, etiam tanquam à Sede Apostolica Delegati executioni, et observantiae hujus Decreti diligenter incumbant per Canonicas pœnas contra inobedientes eorum arbitrio constituendas.

DECRETUM VI.

Super Clausura Monialium.

Salutare in Catholica Ecclesia institutum ab ipsa antiquitate susceptum, ac tanta cum sollicitudine et pastorali zelo custoditum, ut flos ille ecclesiastici germinis, decus atque ornamentum gratiæ spiritualis, læta indoles, laudis et honoris opus integrum atque incorruptum, Dei imago respondens ad sanctimoniam Domini illustrior portio regis Christi, sacræ Virgines, quarum, quòd sublimior gloria est, major et cura est, intra Monasteriorum septa, et claustra vigili sollicitaque custodia servarentur, tam ante, quam post Tridentinæ Synodi Decreta Romani Pontifices Prædecessores nostri tot sanctissimis Legibus, et initis Apostolicæ providentiae caritatibus consiliis communire et confirmare studuerunt; ut, quæ se Christo dicaverint, et à carnali concupiscentia recedentes, tam carne, quam mente se Deo voverint, consummum opus suum magno præmio destinatum.

Quoniam autem, etsi providas hujusmodi Sanctiones Constitutionesque, si ea, qua decet, regularis disciplina observantia custodirentur, satis esse scimus, ut Virgines ea, quæ coelestis earumdem Sponsi Jesu Christi sunt, cogitantes, sint sanctæ et corpore, et spiritu; longa tamen experientia edocti, et assiduis Venerabilium Fratrum aliarum Ecclesiarum Antistitutum querelis admoniti, supremas Apostolicæ auctoritatis providentiaeque partes requiri, ut « abusibus quamplurimis ex nimia quorūcumque, aut sibi quocumque pacto arrogantium, aut prætentientium, aut obtendentium, facultatem aliassibi quomodolibet sive à jure, sive ab homine concessam, vel demandatorum munerum ratione debitam esse, ut sive ipsi, sive alii ingredi clausuram Monialium, aut ipsæ Moniales è clausura ob quascumque etiam

» non legitimas causas egredi, et extra clausuram hujusmodi com-
» morari possint, licentiam concedendi, indulgentia sensim in-
» vectis opportune occuratur: Hinc est, quod nos pro supra-
» omniū Christi fidelium procuratione imbecillitati nostræ in
» universalis Orthodoxæ Ecclesiæ regimine divinitus imposta,
» opportunum abusibus hujusmodi remedium, quantum cum Do-
» mino possumus, adhibere satagentes, auctoritate Apostolica,
» tenore præsentium omnes et singulas Constitutiones à Romanis
» Pontificibus Prædecessoribus nostris tam ante, quam post
» Concilii Tridentini Decreta super clausura Monialium editas
» renovamus, et confirmamus, nec non imposterum ab omnibus
» et singulis, ad quos spectat, et in futurum spectabit sub iisdem
» pœnis in Constitutionibus eorumdem Prædecessorum nostrorum
» Romanorum Pontificum et Decretis Concilii Tridentini præ-
» fati contentis inviolabiliter observandas esse statuimus, decer-
» nimus, præcipimus atque mandamus. »

Præterea motu proprio, et ex certa scientia, ac matura deliberatione nostris, deque Apostolicæ potestatis plenitudine earumdem præsentium tenore omnia, et singula indulta, privilegia, prærogativas, facultates, licentias, et quocumque alio pacto nuncupatas concessiones omnibus et singulis *quibuscumque ecclesiasticis* personis, quacumque auctoritate, dignitate, honore, præeminentia ac jurisdictione fungentibus, etiam Venerabilibus Fratribus nostris sanctæ Romanæ Ecclesie Cardinalibus, sive singulis, sive eorumdem Cardinalium Congregationibus, etiam de Latere Legatis, sive qui Provinciis, et Legationibus Statuī nostri ecclesiastici pro tempore præsunt, sive quos ad Charissimos in Christo filios nostros Romanorum Regem in Imperatorem pro tempore eligendum, vel electum, Reges et Reginas illustres, aliasque summas potestates, prout rerum conditio postulaverit, mitti et ablegari contigerit; sive qui, licet aliarum insignium Ecclesiarum Antistites, tamen tanquam Apostolicæ hujus S. Sedis Legati de Latere alias nuncupati et habiti sunt, et fortasse habentur, aut haberet, et esse prætendunt, et in posterum habendi sunt; sive Ordinarii, sive Extraordinarii nostri, et ejusdem Apostolicæ Sedis ubicumque, etiam apud ipsos Imperatorem et Reges ac summas potestates Nuntii, sive intermixti resident « (exceptis dumtaxat, locorum Ordinariis, iisque omnibus Superioribus, quibus tanquam Ordinariis, et ordinaria jurisdictione utentibus, Monialium Monasteria subjecta et addicta sunt, in casibus tamen necessariis, et servatis aliis de jure servandis, et non aliter omnino) » ac demum quibuscumque aliis quocumque nomine, et expressione nuncupatis personis, quocumque tempore à quibusvis etiam ab ipsis Romanis Pontificibus Prædecessoribus nostris quamcumque de causa, occasione, titulo, colore et prætextu per quascumque Apostolicas sive in simili forma Brevis, sive sub Plumbo expeditas Litteras, sub quibuscumque verborum fermis facta, data, concessa, et impertita, sive factas, datas, concessas, et impertitas super hujusmodi ingressu « revocamus, abolemus, an-